

ning og mener tillige, at man bør vogte sig for at træffe Bestemmelser, som kunde svække Interessesen hos Arbejderne for selv at sørge for deres Sygeforsikring; sikkert er det jo ogsaa, at det er Ulykkesinvaliderne, som i saa høj Grad lægge Vægt paa den offentlige Interesse i Modsætning til de større eller mindre Uheld, der forløbe uden paafølgende Indskrænkning i Arbejdsønnen. Udvalgets Flertal har i øvrigt haft saa meget mere Anledning til at undtage de første 13 Uger fra Arbejdsgiverens Ansvar, som der ved at medtage dem ikke vilde opnaas noget nævneværdigt for Medlemmer af anerkendte Sygekasser. Sygekasselovens § 22 fastsætter nemlig, at Pengehjælpen skal ophøre fra det Tidspunkt, da Krav i Henhold til en Arbejder-Sikringslov tager sin Begyndelse.

Udvalgets Flertal vil dog, samtidig med at foreslaa denne Ændring, ikke undlade at betegne det som ønskeligt, om Sygekasserne i de 60 Ugers Hjælp i Løbet af 3 Aar, som ere satte som Grænse for deres Forpligtelse, ikke medregnede det Tidrum, hvori der er ydet Hjælp efter Ulykkestilsælde.

3. Lovforslaget fastsætter — foruden Dagpenge — indtil 3,600 Kr. for Invaliditet, og inden for denne Grænse skal igen Beløbet fastsættes „i Forhold til Arbejdsevnes Forringelse og under Hensyn til alle Omstændigheder ved Ulykkestilsældet“. Udvalget mener derimod, at ogsaa Størrelsen af den tilstadekomnes Arbejdsfortjeneste bør have Indflydelse, og dernæst, at Erstatningen for delvis Invaliditet altid bør fastsættes i Forhold til, hvad der vilde være blevet tilkænt den paagældende ved fuld Invaliditet, med andre Ord, at — i Afvigelse fra Lovforslaget — Maksimum kun skal kunne tilkendes ved fuld Invaliditet. At begge disse Forandringer maa føre til, at Maksimum maa sættes højere end uden dem, er indlysende, eftersom dette Maksimum med fuld Invaliditet som Betingelse meget sjældent vil komme til Anvendelse paa Grund af de overmaade saa Tilfælde af den Slags, og selv i disse vil den anden ny Faktor — Arbejdsfortjenesten — kunne bevirke, at det ikke naas. Udvalgets Flertal foreslaar da 6 Aars Arbejdsfortjeneste med et Maksimum af 4,800 Kr. for fuld Invaliditet (hvad der for en fyrretypeaarig Mand vil svare til en Livrente af henved 300 Kr.), og at Erstatningen ved delvis Invaliditet skal fastsættes i Forhold dertil under Hensyn til den endnu tilstadeværende Arbejdsevnes Omfang. En Arbejder med Arbejdsfortjeneste af 800 Kr. aarlig eller derover vil da ved fuldstændig tabt Arbejdsevne erholde 4,800 Kr., en anden med 700 Kr. aarlig dertil kun 4,200 Kr.; de samme vilde, hvis deres Arbejdsevne forringedes ved Ulykkestilsældet med $\frac{1}{3}$, erholde henholdsvis 1,600 og 1,400 Kr. Af Hensyn til Arbejdere med lav Løn foreslaas dernæst, at der ikke maa lægges under 300 Kr. aarligt til Grund i Analogi med, hvad der for Dagpenge i de 13 Uger efter Kravets Indtrædelse er foreslaaet. Til Sammenligning anføres, at de tilsvarende Love og Regeringsforslag i Udlandet bestemme: i Svejs 6 Aars Løn og ikke over 6,000 Franks, i Spanien 1,500 Franks, i Italien 5 Aars Løn med mindst 1,500 Franks og ikke over 9,000 Franks, i Rusland 6 Aars Løn og ikke over 7,200 Rubler, i England — hvor en Forsømmelse fra Arbejdsgiveren eller hans Repræsentant er en Betingelse for Krav — 3 Aars Løn og ikke under 250 Pfd. Sterl. ved fuld Invaliditet eller Død.

Med Hensyn til Formen for Erstatningen har Udvalgets Flertal i Princippet fastholdt Lovforslagets Bestemmelser, men har tillige foreslaaet Tilføjelser, som berettigede til eller gøre det til Pligt at omsætte Kapitalen til en Livrente i alle Tilfælde, hvor Forholdene paa Forhaand gøre det ønskeligt. Naar Udvalgets Flertal har sluttet sig til Forslaget om Afgang til Kapitaludbetaling, er det, baade fordi Livrente kan blive skæbnesvangere for Familien, naar Livrentenyderen — muligvis efter ganske kort Tids Forløb — afsaar ved Døden, og fordi man i andre Lande har fundet, at Livrentesystemet fører til mange Ulemper. Det indeholder ingen Spore for den paagældende til at skabe sig en ny Virksomhed, men fremkalder baade Misbrug, Forstillelse, ja virkelig fyselig Tilstand af Frygt for at miste Livrentebeløbet. Arbejderkommissionens Forslag indeholder ogsaa en, om end mere begrænset, Afgang til Kapitaludbetaling, som jo i øvrigt er den Form, under hvilken der for Tiden udbetales Forsikringsbeløb til ulykkesforsikrede Arbejdere som Regel. Endelig mener Udvalget i Overensstemmelse med det hele Synspunkt for Erstatningskravet, nemlig som en Del af Vederlaget ifølge Arbejdsaftalen, at naar Arbejderen faaledes erholde et Tilgodehavende efter Ulykkestilsælde, da bør Lovgivningsmagten ikke betage ham Dispositionsretten derover mere end højst nødvendigt. Skulde det virkelig vise sig, at en Kapitaludbetaling til fuldt normale Mænd imellem 25 og 50 Aar fører til Vetsindighed og Dødsel, vil Agangen ved en Tilfølgbestemmelse senere let kunne lukkes og Livrente fastsættes i alle Tilfælde; men indtil dette maatte vise sig i noget betænkeligt